

Sygn. akt I Ca 266/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Deptuła

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2013 r. w Ostrołęce na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu

Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

- w przedmiocie apelacji powoda C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie Wydział I Cywilny z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt IC 85/11

orzeka:

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 505¹²§2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie prowadzi w postępowaniu uproszczonym postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, nie zawiera natomiast wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, tj. ustalenia faktów, które uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (wg art. 328§2 k.p.c.).

Uzasadniając prawnie wyrok z dnia 11 września 2012 r. sygn. akt I C 85/11, w którego pkt. **1.** uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 11 października 2010 r., w sprawie II Nc 32491/10 przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. II Wdział Cywilny, a w pkt. **2.** oddalił powództwo, by w pkt. **3.** zasądzić od powoda na rzecz K. Z. kwotę 70 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, Sąd Rejonowy w Wyszkowie uznał za kluczowe, że powód nie wykazał roszczenia, tj. nabycia wierzytelności w drodze cesji, że pozwanemu doręczono pismo informujące o nabyciu wierzytelności, gdyż wyciąg z ksiąg rachunkowych dołączony do pozwu utracił walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. i nie korzysta z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą, tego co w nim zaświadczone. Ponadto dokumenty nie zostały złożone w odpisach, a dołączono jedynie kserokopie nie poświadczone za zgodność z oryginałem. Wprawdzie powód wnosił, aby w przypadku zakwestionowania odpisów dokumentów, Sąd zobowiązał (...) Bank (...) S.A. do przedstawienia ich oryginałów, jednakże wobec warunkowego sformułowania wniosku (nie wiadomo, kto miałby te odpisy kwestionować) Sąd pozostawił wniosek bez rozpoznania. Wg art. 129§3 k.p.c., wobec nie poświadczenia, nie posiadają one statusu dokumentów urzędowych. Odnosnie zarzutu przedawnienia pozwanego podzielił argumenty strony powodowej.

Z tą oceną nie zgodził się w apelacji powód zarzucając naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj.: art. 129§1 k.p.c. przez uznanie, iż nie przedstawił oryginałów dokumentów uzasadniających żądanie, podczas gdy obowiązek przedstawienia oryginałów dokumentów dokonuje się po zgłoszeniu żądania przez pozwanego, art. 217§1 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez uznanie, że złożone dokumenty są niewystarczające do udowodnienia roszczenia, w sytuacji, gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów, a złożone dokumenty nie były kwestionowane, art. 248§1 k.p.c. w związku z art. 104 ust. 2 pkt 4 prawa bankowego (Dz. U. 1997 r. Nr 140 poz. 939) w ten sposób, że Sąd nie zobowiązał cedenta do przedstawienia oryginałów dokumentów, gdyby stanowiły to istotny dowód w sprawie.

Żądał zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wyszkowie i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozostając w granicach obszaru aktywności, jaki uzasadnieniu Sądu Okręgowego wyznacza przytoczony przepis art. 505¹²§2 k.p.c., należy zauważyć, że jakkolwiek argumentacja zawarta w apelacji była zasadna, ostatecznie pozostała bez wpływu na moc obowiązującą zaskarżonego wyroku. Słusznie apelujący podniósł, że skoro autentyczność załączonych na uzasadnienie żądania pozwu dokumentów nie była kwestionowana, Sąd Rejonowy, zgodnie z art. 129§4 k.p.c., nie artykułując uprzednio żądania przedłożenia oryginałów nie miał podstaw wyręczać w inicjatywie podważenia ich autentyczności strony przeciwnej i apriorycznie zakładać, że dokumenty tylko z racji złożenia w formie kopii nie mają mocy dowodowej. Dalszy wywód w opisanym zakresie okazuje się wszelako zbędny, wobec innej, finalnie fundamentalnej dla bytu roszczenia okoliczności, która z kolei umknęła uwadze Sądu I instancji, a milczeniem zbył ją skarżący płynnie przechodząc w toku sprawy od oznaczenia pozwanego, jako K. M. (np. w pozwie), do aktualnie przyjmowanego – K. Z., gdy jeszcze nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 11 października 2010 r., w sprawie II Nc 32491/10 przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. II Wdział Cywilny, którego utrzymania w mocy żądał dotyczył K. M.. Pozwany kwestionował konsekwentnie okoliczność skutecznego zawarcia przez powoda umowy cesji wierzytelności twierdząc, że nie dotyczyła go jako osoby, wskazywał również odmienny, niż wynikający z cesji adres zamieszkania (por. k. 16). By taka umowa odnośnie wierzytelności wobec pozwanego mogła zostać zawarta, winna spełniać wymogi art. 509 i nast. k.c., w szczególności dotyczyć wierzytelności przysługującej wobec K. Z., jako konkretnego dłużnika. Z dokumentów złożonych przez powoda (por. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, k. 4, zawiadomienie, k. 6, umowa bankowa, k. 49-50, b.t.e. z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności, k. 51, 89, wypowiedzenie umowy, k. 57, cesja wierzytelności, k. 99, 107) wynika, że nabył wierzytelność wobec K. M. (jak pozwanego oznaczył pierwotnie). Geneza takiego opisu osoby dłużnika w umowie cesji sięga głębiej, odnosząc się do dokumentacji bankowej cedenta stwierdzającej powstanie zbytej wierzytelności. Z nie kwestionowanego odpisu dowodu osobistego pozwanego okazanego przed Sądem Rejonowym, a następnie, w zgodzie z art. 505¹¹§1 k.p.c., również na etapie postępowania apelacyjnego wynika tymczasem, że imię i nazwisko pozwanego, to K. Z.. Wobec postawy procesowej pozwanego kwestionującego skuteczności przeniesienia cesją wierzytelności wobec swojej osoby przez cedenta na powoda, w oparciu o złożone dokumenty wyczerpujące inicjatywę dowodową powoda, w abstrakcji do błędnej oceny ich prawidłowości formalnej dokonanej przez Sąd Rejonowy, trzeba dlatego ostatecznie ocenić, że nie udowadniają one tożsamości podmiotowej obydwu osób, tj. dłużnika K. M. i pozwanego w niniejszej sprawie – K. Z.. Opisana rozbieżność nazwiska jako elementu utożsamiającego osobę fizyczną ma charakter oczywisty. Pozwala utrzymać w mocy zaskarżony wyrok bez konieczności przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na stwierdzone nieprawidłowości w kierunku oceny materiału dowodowego, skoro materiał ów w istocie nie uzasadniał roszczenia. Podstawowym obowiązkiem procesowym powoda było w sprawie wskazanie takich środków dowodowych, które pozwoliłyby Sądowi Rejonowemu zrekonstruować fakty mogące podlegać dopiero ocenie prawnomaterialnej w postulowanym przez skarżącego kierunku. Ostatecznie, kierunkowo słusznie zważył Sąd I instancji, że złożonymi do

akt dokumentami powód nie udowodnił roszczenia. W tej sytuacji – braku wystarczających podstaw dowodowych – już tylko przesłanki o charakterze procesowym nakazywały pozbawić stanowiska powoda ochrony prawnej. Stanowisko pozwanego przenosiło ciężar dowodu przeciwnego na powoda, a powód obowiązkowi z tego nie sprostał. Na aprobatę zasługiwała więc, jako niezależnie od treści przytoczonego przepisu, zgodna z art. 232 k.p.c., art. 6 k.c. finalna refleksja Sądu I. instancji pozbawiająca powoda nadziei na udzielenie ochrony prawnej roszczeniu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w wyroku oddalając apelację.